

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΓΙΑΝΝΙΣΗΣ

ΊΝΚΟΥΜΠΟΥΞΕ

Κανείς δεν είναι ασφαλής το βράδυ

Στη Λυδία, ξανά και ξανά.
Σ' ευχαριστώ που ξεκλείδωσες την ιστορία αυτή.

«Ο Μπλέικ για πρώτη φορά στη ζωή του είδε ένα φάντασμα. Ένα απόγευμα, στην πόρτα του κήπου του στο Λάμπεθ σήκωσε το βλέμμα και είδε μία φρικτή, νοσηρή φιγούρα, “με λέπια και πιτσίλες, απαισία”, να τον κοιτάζει. Τρομαγμένος όσο ποτέ, το έβαλε στα πόδια και έφυγε από το σπίτι».

Alexander Gilchrist

«[Το φάντασμα είπε στον Μπλέικ ότι] οι ψύλλοι είχαν καταληφθεί από τις ψυχές των ανθρώπων που ήταν φύσει και υπέρμετρα αιμοδιψείς».

John Varley

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΚΕΛΑΗΔΙΣΜΑ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ άρχισε με την αυγή, λίγο μετά τις πέντε και μισή. Το αδύναμο φως του ήλιου που σηκωνόταν τεμπέλικα στον ορίζοντα μόλις και μετά βίας τρύπωνε ανάμεσα από τους κορμούς των δέντρων. Ένα ζευγάρι τρυποφράχτες κούρνιασε στα κλαδιά μιας ερυθρελάτης, τινάζοντας μερικές στάλες δροσιάς που είχαν αιχμαλωτιστεί στις βελόνες του φυλλώματος.

Ταπ. Ταπ.

Ένωσε την κορυφή του κεφαλιού του να υγραίνεται και άνοιξε τα μάτια. Κοίταξε ψηλά και χαμογέλασε. Όταν ήταν μικρός, σιχαινόταν το πρωινό ξύπνημα και η μητέρα του αναγκαζόταν να ανακαλύπτει ευρηματικούς τρόπους για να τον σηκώνει από το κρεβάτι δίχως να υποφέρει την γκρίνια του μικρού αγοριού. Το παράθυρο του δωματίου του έβλεπε σε ένα δάσος, σαν κι αυτό στο οποίο τώρα κρυβόταν. Η μητέρα του το άνοιγε, δίχως να ανάψει τα φώτα, αφήνοντας την πρωινή δροσιά και το τραγούδι των πουλιών να εισβάλλουν μέσα στο ζεστό δωμάτιο. Το δεξί του πόδι, το οποίο συνήθως κρεμόταν έξω από το κρεβάτι, μαζευόταν

σβέλτα κάτω από τα σκεπάσματα και αμέσως ένιωθε το βάρος της δίπλα του, πάνω στο στρώμα.

Gökotta.

Το πρωινό ξύπνημα για να απολαύσεις το κελάηδισμα των πουλιών. Μετά το *Hygge* των γειτόνων Δανών και το ιθαγενές *Lagom*, σίγουρα αυτή θα ήταν η επόμενη λέξη που θα έμπαινε στα λεξιλόγια των κατοίκων του υπόλοιπου κόσμου, οι οποίοι κατέβαλλαν φιλότιμες προσπάθειες να βελτιώσουν την ποιότητα της ζωής τους υιοθετώντας σκανδιναβικές συνήθειες. Αυτοβελτιώνονταν αγοράζοντας ρούχα στα H&M και μίνιμαλ έπιπλα στο ΙΚΕΑ. Προσπαθούσαν να τιθασεύσουν τα παιδιά τους εφαρμόζοντας μεθόδους των Δανών γονιών, προτού τα βρουν μπαστούνια και τα παρατήσουν. Έτρωγαν φρυγανιές ολικής άλεσης με τυρί Samsø για πρωινό και άκουγαν την αγαπημένη τους μουσική στο Spotify μέσα από ηχεία Bang & Olufsen. Στην τελική, το μόνο που άλλαζε ήταν το υπόλοιπο του τραπεζικού τους λογαριασμού.

Τεντώθηκε και ένωσε τους ταλαιπωρημένους μυς του αυχένα του να στενάζουν. Δεν χρειαζόταν να τσεκάρει το ρολόι στον αριστερό του καρπό· υπολόγιζε ότι περίμενε μία ώρα. Μισόκλεισε τα μάτια και κοίταξε την πολυκατοικία απέναντι. Το παράθυρο που παρακολουθούσε παρέμενε σκοτεινό. Έβρεξε τα χείλη του και προς στιγμήν σκέφτηκε να φύγει, ωστόσο είχε επενδύσει ήδη πολύ χρόνο. Έπαιξε για άλλη μια φορά τα γεγονότα στο μυαλό του. Μήπως είχε δέσει πιο σφιχτά απ' όση έπρεπε το σχοινί;

Ένας κρότος τον έκανε να σκύψει και να κρυφτεί πίσω από έναν θάμνο, παρόλο που βρισκόταν σε ασφαλή

απόσταση. Σύντομα, μια σκιά άρχισε να κινείται τροχάδην στον δρόμο με κατεύθυνση δυτικά. Δεν είχε προλάβει να σηκωθεί όταν εντόπισε από μακριά τους προβολείς του αυτοκινήτου.

Επιτέλους.

Έκοψε ένα πετσάκι από τα σκασμένα του χείλη και πέρασε τη γλώσσα από πάνω τους, καθώς το περιτολικό στάθμευσε μπροστά στην πολυκατοικία. Δύο ένστολοι βγήκαν από μέσα και κατευθύνθηκαν προς την είσοδο. Οι σκιές του κτιρίου τούς έκρυψαν, ωστόσο από το φως που βγήκε μέσα από το παράθυρο κατάλαβε πως χτύπησαν το κουδούνι.

Έπρεπε να πηγαίνει. Τώρα που εμφανίστηκαν οι αστυνομικοί, είχε αρχίσει να αισθάνεται την ψύχρα, σαν κάποιος να του είχε κλέψει το μπουφάν. Ήθελε, όμως, να τη δει για μια τελευταία φορά. Αόρατος, ανάμεσα στις σκιές του δάσους. Ίσως να πατούσε επίτηδες ένα κλαδί για να την κάνει να γυρίσει προς το μέρος του. Να κοιτάξει τα δέντρα και να αναρωτηθεί, με το στομάχι σφιγμένο, αν είναι κάποιος εκεί. Ωστόσο, κάτι τέτοιο θα ήταν υπερβολικά ριψοκίνδυνο και, έπειτα από εκείνο το περιστατικό, μερικά χρόνια νωρίτερα, είχε υποσχεθεί στον εαυτό του πως θα ήταν πιο προσεκτικός.

Κατέβασε αργά τη φόρμα του και, δίχως να πάρει τα μάτια του από τη σκοτεινή είσοδο της πολυκατοικίας, άρχισε να ουρεί πάνω στον κορμό της ερυθρελάτης. Προτού οι δύο ένστολοι βγουν από το κτίριο μαζί με τη νεαρή κοπέλα, εκείνος είχε κάνει μεταβολή και είχε χαθεί στο σκοτεινό δάσος.

1

*Τρίτη, 27 Μαρτίου
Μπγερκρισβέγκεν, Μπρικεμπάκεν*

«ΕΧΕΙΣ ΑΓΧΟΣ;»

Ο Τιμ κούνησε το κεφάλι νευρικά, με τρόπο που πρόδιδε την πραγματική συναισθηματική του κατάσταση. Η Τία στο διπλανό κάθισμα του χαμογέλασε ενθαρρυντικά πίσω από τη μάσκα της.

«Να θυμάσαι πως έχεις εκπαιδευτεί γι' αυτό», είπε και, αφού τράβηξε χειρόφρενο, έσβησε τη μηχανή. «Θα μιλήσω εγώ με την κοπέλα. Εσύ άκου τα πάντα με προσοχή. Μπορείς να τα σημειώνεις κιόλας στο μπλοκ σου, για να νιώθεις ότι κάνεις κάτι. Αλλά διακριτικά, ώστε να μη νιώσει άβολα. Και προσπάθησε να μείνεις μακριά από το κρεβάτι, το μπάνιο, ή οποιοδήποτε άλλο μέρος όπου ο δράστης μπορεί να έχει αφήσει ίχνη».

Ο νεαρός δόκιμος έκλεισε την πόρτα του συνοδηγού και ακολούθησε τη συνάδελφό του στην είσοδο της πολυκατοικίας. «Ακούω, σημειώνω διακριτικά και δεν καταστρέφω ευρήματα. Το 'πιασα».

«Το βαλιτσάκι ετοιμότητας;»

Ο Τιμ κοντοστάθηκε, προτού κάνει μεταβολή και επιστρέψει στο αυτοκίνητο. Άνοιξε το πορτμπαγκάζ και από μέσα έβγαλε μια μαύρη πλαστική εργαλειοθήκη. Επέστρεψε δίπλα στη συνάδελφό του με δυο δρασκελιές.

Η αστυφύλακας Τία Βίταλα του χαμογέλασε ξανά και κλείδωσε το περιπολικό ασύρματα με το χειριστήριο, προτού σταθεί μπροστά στον πίνακα με τα κουδούνια στην είσοδο. «Πώς λένε την κοπέλα;» ρώτησε τον Τιμ, περισσότερο για να διαπιστώσει εάν πρόσεχε όταν δέχτηκαν την κλήση στον ασύρματο, ένα τέταρτο νωρίτερα, παρά επειδή δεν το θυμόταν.

«Λινέα Μολίνς», της απάντησε και έδειξε το πρώτο κουδούνι της δεύτερης στήλης στον πίνακα. Η Τία το χτύπησε και, μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, μια γυναικεία φωνή απάντησε.

«Αστυφύλακας Βίταλα, αστυνομία του Έρεμπρο. Μπορούμε να περάσουμε;» είπε η Τία. Ένας βόμβος ακούστηκε και ο Τιμ έσπρωξε την πόρτα, η οποία υποχώρησε με ελάχιστη αντίσταση. Το κλιμακοστάσιο μύριζε σαν γούνα βρεγμένου σκυλιού και ο δόκιμος σούφρωσε τη μύτη του. Η Τία έκλεισε την πόρτα και άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά.

Ήταν μια από εκείνες τις παλιές πολυκατοικίες που δεν διέθεταν ασανσέρ, έτσι οι δυο ένστολοι ανέβηκαν με τα πόδια τους δύο ορόφους. Όταν έφτασαν μπροστά στην πόρτα της Λινέα Μολίνς, ο Τιμ είχε μια μεταλλική γεύση στο στόμα. Η Τία χτύπησε το κουδούνι μία φορά.

Ένα πρόσωπο γεμάτο φακίδες, πλασιωμένο από έντονα κόκκινα μαλλιά, εμφανίστηκε στο άνοιγμα. Τα μάτια της Τία χαμήλωσαν. Η αστυφύλακας είχε ύψος ένα μέτρο

και εξήντα επτά εκατοστά, ωστόσο η κοπέλα που στεκόταν μπροστά της ήταν τουλάχιστον δέκα πόντους πιο βραχύσωμη. Δίχως να περιμένει από τους αστυνομικούς να ζητήσουν την άδεια να μουν, η Λινέα έκανε στην άκρη και τους έγνεψε να την ακολουθήσουν.

Φορούσε ένα γκρι, αφράτο μπουρνούζι και η Τία δάγκωσε τα χείλη της. Η Λινέα πρέπει να παρατήρησε κάποια ανεπαίσθητη αλλαγή στη γλώσσα του σώματος της αστυφύλακα, καθώς έσπευσε να διευκρινίσει κοφτά: «Δεν έκανα ντους, απλά δεν ήμουν ντυμένη στη διάρκεια της επίθεσης και ήθελα να βάλω κάτι άνετο, που μπορεί να βγει εύκολα στην εξέταση. Φόρεσα εσώρουχα από μέσα».

Ο Τιμ κοίταξε τον χώρο, προσπαθώντας να βρει το ιδανικό σημείο για να σταθεί διακριτικά, χωρίς να καταστρέψει παράλληλα κάποιο πιθανό ίχνος. Το διαμέρισμα του θύμιζε το πατρικό του στη Γιούλστα, μια από τις γειτονιές που δημιουργήθηκαν χάρη στο δεκαετές πρόγραμμα των ενός εκατομμυρίου κατοικιών, με το οποίο η τότε κυβέρνηση των Σοσιαλδημοκρατών προσπάθησε να λύσει το στεγαστικό πρόβλημα της χώρας, χτίζοντας εκατό χιλιάδες κατοικίες τη χρονιά. Ο πατέρας του, που είχε μεγαλώσει στο διαμέρισμα, του έλεγε πως η πολυκατοικία είχε σχεδιαστεί από τον Γκούναρ Άντερσον. Ο Τιμ, βέβαια, δεν είχε ιδέα ποιος ήταν ο Γκούναρ Άντερσον, δεδομένης όμως της πρόσοψης του κτιρίου και της διαρρύθμισης του διαμερίσματος της Λινέα, δεν θα τον εξέπληττε εάν ο ίδιος αρχιτέκτονας είχε σχεδιάσει και αυτή την πολυκατοικία.

Η Λινέα κάθισε στον καναπέ του σαλονιού και η Τία στάθηκε ενάμισι μέτρο μακριά της. Ο Τιμ παρατήρησε τη στάση

της συναδέλφου του και προσπάθησε να την αντιγράψει. Πλάτη ίσια, πόδια ελαφρώς ανοιχτά, σημειωματάριο –κλειστό– στα χέρια. Μπορεί να ήταν μονάχα τρία χρόνια μεγαλύτερή του, ωστόσο του έδινε την εντύπωση πως διέθετε δεκαπλάσια εμπειρία. Ευτυχώς, σκέφτηκε. Ο ίδιος δεν γνώριζε πώς θα μπορούσε να ανοίξει αυτή τη συζήτηση.

«Δεν ξέρω πώς μπήκε στο διαμέρισμα», είπε τελικά η Λινέα. «Εύπνησα και τον βρήκα πάνω μου».

Η Τία κατένευσε αργά.

«Κάθισε με τα γόνατα πάνω στο στήθος μου και μου έκλεισε το στόμα με το χέρι. Φορούσε γάντια». Η Λινέα μόρφασε, λες και η πλαστική γεύση του γαντιού ξύπνησε στη μνήμη των γευστικών καλύκων της. «Και μια λευκή μάσκα πάνω από μπαλακλάβα στο κεφάλι του», πρόσθεσε. «Στο άλλο του χέρι κρατούσε μαχαίρι».

Με τον δείκτη της άγγιξε το δεξί της ζυγωματικό. Μια φρέσκια τομή, μικρότερη από ένα εκατοστό, χαράκωνε το δέρμα του προσώπου.

«Ήταν κάποιο μαχαίρι που βρήκε στην κουζίνα σου, Λινέα;»

«Όχι, ένιωσα τη λεπίδα του και ήταν οδοντωτή, σαν μαχαιριού για ψωμί, που εγώ δεν έχω».

Ο Τιμ άπλωσε το χέρι και αμέσως το τράβηξε, λίγο πριν αγγίξει το πόμολο. Γάντια, σκέφτηκε, προτού συνειδητοποιήσει ότι φορούσε ήδη. Άνοιξε την πόρτα και έσκυψε, φέρνοντας τα μάτια του στο ίδιο επίπεδο με την κλειδαριά. Έβγαλε τον φακό του από τη ζώνη της στολής και έφεξε. Παρά την απειρία του, μπορούσε να ξεχωρίσει τα ίχνη της παραβίασης. Κοίταξε την Τία, η οποία του ένευσε.

«Μου είπε ότι αν φωνάξω θα με σκοτώσει», συνέχισε η Λινέα. «Με κατέβασε από το κρεβάτι και μου έδεσε τα χέρια πισθάγκωνα».

Οι δύο ένστολοι άκουσαν την κοπέλα να περιγράφει τον βιασμό της με όσο περισσότερες λεπτομέρειες θυμόταν – και ήταν πολλές. Ο Τιμ δεν μπορούσε να μην τη θαυμάσει. Παρόλο που οι πιθανότητες να βρουν κάτι ήταν ελάχιστες, καθώς ο δράστης, σύμφωνα με τη μαρτυρία του θύματος, φορούσε γάντια, ο Τιμ πήρε δείγματα με μια μπατονέτα, όπως και αποτυπώματα από πόμολα και διακόπτες, επιφάνειες τις οποίες στατιστικά υπήρχαν πιθανότητες να είχε αγγίξει.

«Αφού έφυγε, περίμενα μερικά λεπτά για να βεβαιωθώ πως δεν θα επιστρέψει και προσπάθησα να λυθώ. Μου είχε πει ότι είχε χαλαρώσει τα σχοινιά».

Μια κουλούρα μαύρο νάιλον σχοινί βρισκόταν στο πάτωμα του παρακείμενου υπνοδωματίου. Ο Τιμ πήρε μια πλαστική, διάφανη σακούλα πειστηρίων από το βαλιτσάκι ετοιμότητας και τοποθέτησε μέσα το σχοινί, προτού τη σφραγίσει. Έπειτα, έκανε το ίδιο με τα στρωσίδια του κρεβατιού και τα μαξιλάρια.

Επέστρεψε στο σαλόνι και απευθύνθηκε στη Λινέα για πρώτη φορά. «Μήπως τον είδες ή τον άκουσες να πηγαίνει στο μπάνιο;»

Η κοπέλα κούνησε το κεφάλι.

«Αν δεν υπάρχει κάτι άλλο που θες να προσθέσεις, θα σε μεταφέρουμε στα επείγοντα του νοσοκομείου για να γίνει ιατροδικαστική εξέταση και να φροντίσουν τα τραυμάτά σου», είπε η Τία. «Δεν είσαι υποχρεωμένη να εξεταστείς και μπορείς να διακόψεις τη διαδικασία ανά πάσα στιγμή,

αν νιώσεις άβολα. Ωστόσο, η εξέτασή σου θα μας δώσει ένα πολύτιμο όπλο στην προσπάθεια να βρούμε αυτόν που σου έκανε κακό».

«Θα εξεταστώ».

«Μπορούμε να σε μεταφέρουμε με το περιπολικό, εκτός κι αν προτιμάς να καλέσουμε ασθενοφόρο».

«Με το περιπολικό, δεν υπάρχει πρόβλημα».

Κατέβηκαν αργά τις σκάλες της πολυκατοικίας. Στο κλιμακοστάσιο, μια ηλικιωμένη κυρία με φόρμα επέστρεφε στίπι με τον σκύλο της. Κοίταξε με το πιο διακριτικό απορημένο βλέμμα της την παράξενη πομπή των δύο ένστολων και της κοπέλας με το μπουρνούζι και τα αθλητικά παπούτσια, προτού ξεκλειδώσει την πόρτα του διαμερισμάτος της. Η Τία ήταν σίγουρη πως το βλέμμα αυτό θα ήταν το πρώτο από τα πολλά που θα έπεφταν πάνω στη Λινέα, όταν η ιστορία μαθευόταν στον κύκλο της.

Βγήκαν και η Τία ξεκλείδωσε το περιπολικό, ενώ ο Τιμ πήγε στο πορτμπαγκάζ για να αφήσει το βαλιτσάκι και τις σακούλες με τα ευρήματα. Η αστυφύλακας σήκωσε το κεφάλι και ετοιμάστηκε να ανοίξει το στόμα για να πει στη Λινέα ότι μπορούσε να καθίσει, όταν πρόσεξε πως η κοπέλα είχε παγώσει κοιτώντας κάπου πίσω της. Η Τία γύρισε και κοίταξε τον σκοτεινό όγκο των δέντρων απέναντι από την πολυκατοικία.

«Συμβαίνει κάτι, Λινέα;» τη ρώτησε.

Το κορίτσι έμεινε ακίνητο για μερικές στιγμές, σαν κνηγόσκυλο που αφουγκραζόταν προσεκτικά για να καταλάβει αν το θήραμά του κρυβόταν κάπου κοντά – έπειτα το ξόρκι λύθηκε κι εκείνη κούνησε αργά το κεφάλι.

«Όχι, όλα καλά. Πάμε;»

2

*Τρίτη, 27 Μαρτίου
Καναλβέγκεν*

Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΕΣΚΥΨΕ ΔΙΠΛΑ ΣΤΗΝ ΟΧΘΗ, έφερε το σκόπευτρο της Canon EOS 5D στο δεξί του μάτι και πάτησε το κουμπί λήψης. Το φλας άστραψε, τρομάζοντας δύο πάπιες, οι οποίες κολυμπούσαν σε κοντινή απόσταση. Ο Άντερς αναγνώρισε πως ήταν αρσενικές από το πράσινο κεφάλι τους. Η αλήθεια ήταν πως γνώριζε ελάχιστα για τα πτηνά γενικότερα, ωστόσο μια σχολική εργασία του γιου του πριν από μερικούς μήνες τού έμαθε διάφορα ενδιαφέροντα πράγματα για τις πάπιες, τα οποία, αν μπορούσε, θα προτιμούσε να ξεχάσει. Όπως, για παράδειγμα, την τάση τους προς τη νεκροφιλία ή την ιδιομορφία των γεννητικών οργάνων της θηλυκής πάπιας, τα οποία διαθέτουν μέχρι και εννιά ψεύτικες οπές, ώστε να αποφεύγουν τη γονιμοποίηση από κάποιο αρσενικό που δεν έχουν επιλέξει.

Αφού ο φωτογράφος ικανοποιήθηκε από την ποιότητα των λήψεων, έκανε στην άκρη και επέτρεψε σε έναν εξερευνητή των εγκληματολογικών εργαστηρίων να γονατίσει δίπλα στο αντικείμενο που φωτογράφιζε. Ήταν μικρό και

έμοιαζε με βόλο, ή με μισοφαγωμένο γλειφιτζούρι, το καλαμάκι του οποίου είχε σπάσει. Δυο ομόκεντροι κύκλοι, ένας μεγαλύτερος και ένας κατά πολύ μικρότερος, κάλυπταν ένα μέρος της υπόλευκης επιφάνειάς του, πάνω στην οποία απλώνονταν μικροσκοπικές κόκκινες κηλίδες.

Ο εξερευνητής το πήρε με προσοχή στο δεξί, γαντοφορεμένο του χέρι και έπειτα το τοποθέτησε μέσα σε μια διαφανή πλαστική σακούλα. Κιτρινωπό υγρό διέρρευσε από τον βόλο, γεμίζοντας τη γωνία της σακούλας. Ο Άντερς αναρωτήθηκε πόσοι άνθρωποι είχαν περάσει δίπλα του, πεζοί, πάνω σε ποδήλατα, βγάζοντας βόλτα τον σκύλο τους ή τροχάδην, προτού ένα μικρό αγοράκι, ο Περ, ξεφύγει από το χέρι της μητέρας του για να «χαιρετήσει τις πάπιες στο ποτάμι» και στη συνέχεια να σκύψει στην άκρη του δρομάκου και να σηκώσει ένα «πετραδάκι», το οποίο γεμάτος περηφάνια ήθελε να δείξει στη μητέρα του, καθώς ήταν «όμορφο και πολύχρωμο». Η μητέρα του διαπίστωσε πως το πετραδάκι ήταν στην πραγματικότητα ένα μάτι.

Παρότι ήθελε να ουρλιάξει και να το πετάξει με όλη της τη δύναμη στον ποταμό Σβαρτόν, φέρθηκε με ψυχραιμία· το άφησε στο σημείο όπου το είχε βρει ο Περ, τράβηξε το αγόρι παράμερα, το κάθισε στο πιο κοντινό παγκάκι, του καθάρισε τα χέρια με αντισηπτικό και έπειτα κάλεσε από το κινητό της το 112.

Ο Άντερς πλησίασε τον εξερευνητή και ζήτησε να περιεργαστεί το εύρημα. Το μάτι έμοιαζε ανθρώπινο· πάνω του έφερε διάφορες πληγές, πιθανότατα από το ράμφος κάποιου πουλιού, το οποίο το τσιμπολογούσε. Αν έκρινε από την ανυπαρξία αίματος στο ευρύτερο σημείο,

πιθανότατα το πεινασμένο πουλί είχε μεταφέρει το μάτι μέχρι εκεί.

Αν και οι αστυνομικοί εκπαιδεύονται να μη βγάζουν ποτέ αμέσως συμπεράσματα, η πείρα τους έχει μάθει να μην αγνοούν τις πρώτες τους σκέψεις, εκείνες που το μυαλό τους παράγει μηχανικά, ως αποτέλεσμα νοητικών διεργασιών που ολοκληρώνονται σε κλάσματα δευτερολέπτου. Οι συλλογισμοί αυτοί μοιάζουν με επιτόλαιες συντομεύσεις, θυμίζουν τον μαθητή που γράφει απευθείας τη λύση μιας εξίσωσης δίχως να κάνει τις πράξεις, στην πραγματικότητα ωστόσο είναι το προϊόν της συσσωρευμένης εμπειρίας. Μαθαίνουν να διακρίνουν επαναλαμβανόμενα μοτίβα, τα οποία τους οδηγούν στην ταξινόμηση των εγκλημάτων σε κάποιο προφίλ. Μπορεί στην πορεία της έρευνας αυτές οι πρώτες σκέψεις να αποδεικνύονται λανθασμένες, ωστόσο τους δίνουν μια πρώτη κατεύθυνση.

Οι Ρώσοι.

Την περασμένη τριετία, το Τμήμα Εγκλημάτων του Έρεμπρο είχε αντιμετωπίσει δύο περιστατικά στα οποία τα μάτια των θυμάτων είχαν αφαιρεθεί. Στην πρώτη περίπτωση, ένας δεκαεννιάχρονος τοξικοεξαρτημένος είχε καταλήξει φορτωμένος στο πίσω κάθισμα ενός ταξιτζή, ο οποίος ανέφερε πως ένας караφλός γορίλας έβαλε το θύμα –που φορούσε φτηνά γυαλιά ηλίου– να καθίσει πίσω και, αφού έδωσε στον οδηγό δύο τσαλακωμένα χαρτονομίσματα των πεντακοσίων κορονών, του είπε να πάει τον φίλο του στο νοσοκομείο. Προτού ο ταξιτζής προλάβει να διαμαρτυρηθεί, καθώς ο νεαρός αιμορραγούσε κάτω από τα γυαλιά του, ο γορίλας είχε εξαφανιστεί. Ο νεαρός ισχυρίστηκε στους

γιατρούς πως είχε ένα ατύχημα, δίχως να διευκρινίσει τη φύση του, και η αστυνομική έρευνα που ξεκίνησε τυπικά μπήκε γρήγορα στο συρτάρι, με δεδομένη την άρνηση του νεαρού να μιλήσει. Το δεύτερο θύμα, ένα σεσημασμένο βαποράκι, δεν ήταν τόσο τυχερό. Βρέθηκε νεκρό σε ένα πάρκο της Βιβάλα, δίχως μάτια και γλώσσα. Ο ιατροδικαστής σημείωσε ως αιτία θανάτου τον πνιγμό· τα πνευμόνια βρέθηκαν γεμάτα από το αίμα του.

Η εξόρυξη των οφθαλμών αποτελεί αγαπημένη πρακτική συμμοριών που θέλουν να τιμωρήσουν παραδειγματικά όσους είδαν κάτι που δεν έπρεπε, εφαρμόζοντας, λίγο καταχρηστικά, η αλήθεια είναι, τις προσταγές του μωσαϊκού νόμου. Η εγκληματική οργάνωση που μονοπωλούσε τη διακίνηση ναρκωτικών και την πορνεία στην περιοχή του Έρεμπρο δεν πρωτοτυπούσε στον τομέα αυτό. Μέχρι πριν από μερικά χρόνια, την επιβολή του νόμου είχε αναλάβει ο Γιόχαν Λινέ, ένας πρώην πεζοναύτης και δεξί χέρι του Μαξ, ανθρώπου για τον οποίο γνώριζαν ελάχιστα πέρα από το ότι στρογγυλοκαθόταν στον θρόνο της οργάνωσης. Ωστόσο, ο Λινέ ήταν τώρα νεκρός και ο αντικαταστάτης του παρέμενε άγνωστος.

Ο Άντερς έδωσε τη σακούλα με το μάτι στον εξερευνητή και έγενεψε κοφτά. Στο βάθος, στο σημείο όπου η Καναλβέγκεν συναντούσε τη Μανιλαγκάταν, είχαν τοποθετηθεί μεταλλικά κιγκλιδώματα, αποκλείοντας τον πεζόδρομο. Δίπλα τους, ένας ένστολος στεκόταν χαλαρός, βλέποντας τα αυτοκίνητα και το αδιάφορο αραιό πλήθος των περαστικών να περνούν. Άλλοι ένστολοι ερευνούσαν μεθοδικά τις δύο περιοχές που διέτρεχε ο Σβαρτόν, το Σταντσπάρκεν, το

νησί Στόρα Χόλμεν, αλλά και το γειτονικό Χιτελάρκεν, παρότι ο αρχιεπιθεωρητής αμφέβαλλε πως θα έβρισκαν κάτι. Αν έκρινε από την όψη του, η αποσύνθεση του ματιού ήταν προχωρημένη και, εφόσον ήταν βάσιμη η θεωρία πως το πτώμα βρισκόταν εκτεθειμένο σε εξωτερικό χώρο και κάποιο πουλί είχε μεταφέρει το μάτι μέχρι την όχθη, οι πιθανότητες να μην έχει παρατηρήσει –ή έστω μυρίσει– κανείς ένα πτώμα εδώ και μέρες σε ένα από τα πιο πολυσύχναστα σημεία της πόλης ήταν ελάχιστες.

Ο ασύρματος του αρχιφύλακα παραδίπλα έτριξε, καθώς κάποιος από τους αστυνομικούς που συμμετείχαν στην έρευνα έδινε αναφορά.

«Δεν βρήκαν τίποτα στο Στόρα Χόλμεν», είπε στον Άντερς, στερεώνοντας τον ασύρματο στη ζώνη του. «Θα φέρουν τα πτωματόσκυλα στο πάρκο, μήπως τελειώνουμε μια ώρα αρχύτερα».

Ο αρχιεπιθεωρητής κατένευσε και έβαλε τα χέρια στις τσέπες του μάλλινου παλτού του. Σε λίγο καιρό θα ζέστανε, και το παλτό θα έμπαινε στην ντουλάπα, μαζί με τα υπόλοιπα χειμωνιάτικα ρούχα. Ο σπάγγος του κομπολογιού τυλίχτηκε γύρω από τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού.

«Επιστρέφω στο τμήμα», είπε στον αρχιφύλακα. «Αν βρείτε τίποτα...»

«Ξέρω».

Τράβηξε το αριστερό χέρι από την τσέπη και μαζί του έβγαλε ένα πακέτο Prince. Όσπου να φτάσει στο ύψος των κιγκλιδωμάτων, είχε ξετυλίξει το πλαστικό περιτύλιγμα του πακέτου.

3

*Τρίτη, 27 Μαρτίου
Κέντρο Υγείας του Μπρικεμπάκεν, Γκρανρισβέγκεν*

«ΚΑΘΙΣΕ, ΛΙΝΕΑ».

Η δρ Άννα Σταρκ καθάρισε τον λαιμό της και παρατήρησε την κοπέλα που πήρε θέση στο ντιβάνι του εξεταστηρίου. Τα γυμνά της πόδια χτυπούσαν νευρικά τον αέρα, τουλάχιστον τριάντα εκατοστά πάνω από τον παγωμένο λινόταπητα. Τα δάχτυλά της σφίγγονταν πάνω στο προστατευτικό χάρτινο κάλυμμα και το βλέμμα της στάθηκε για λίγο στον ατμό που αναδυόταν μέσα από το κυπελλάκι με τον καφέ, πάνω στο γραφείο της γιατρού, προτού στραφεί στη δρ Σταρκ.

«Έχεις όμορφα μάτια», της είπε.

Η δρ Σταρκ χαμογέλασε. «Ο σύζυγός μου με φωνάζει Μπόουι».

«Επειδή είναι παράταιρα;»

Το επιφυλακτικό χαμόγελο στο πρόσωπο της γιατρού πλάτυνε αργά. «Ναι».

«Ο Μπόουι, ωστόσο, είχε ανισοκορία». Η Λινέα έσκυψε ελαφρώς μπροστά. «Εσύ έχεις μάλλον ετεροχρωμία».

«Είσαι παρατηρητική, Λινέα. Τέλεια. Θα μας χρειαστεί αυτή η ικανότητά σου». Η Λινέα ανακάθισε στο ντιβάνι και η δρ Σταρκ καθάρισε τον λαιμό της. «Προτού αρχίσουμε τη διαδικασία», είπε, «πρέπει να σε ενημερώσω ότι, αν αισθανθείς αμήχανα ή άσχημα σε οποιοδήποτε σημείο, μπορείς να ζητήσεις να τη σταματήσουμε. Θα σε ρωτώ κι εγώ πριν από το κάθε σκέλος της εξέτασης εάν είσαι καλά και εάν επιθυμείς να συνεχίσουμε. Η εξέταση μπορεί να κρατήσει αρκετές ώρες και σε ορισμένα σημεία της πιθανότατα...», έδιωξε με έναν ξερόβηχα τον κόμπο που στάθηκε στον λαιμό της, «...πιθανότατα θα νιώσεις άβολα».

Η Λινέα κατένευσε.

Η δρ Σταρκ έκανε τον γύρο του γραφείου και πήρε στα χέρια της ένα λευκό, ορθογώνιο χαρτόκουτο. Με τη βοήθεια ενός ασημένιου χαρτοκόπτη το άνοιξε και έβγαλε από μέσα μια έντυπη φόρμα με το λογότυπο του ΝΚΚ, του Εθνικού Κέντρου για την Απελευθέρωση των Γυναικών, στην κορυφή του.

«Φαντάζομαι έχεις ήδη πει στους αστυνομικούς τι συνέβη, ωστόσο θα πρέπει να σου ζητήσω να κάνεις το ίδιο και μ' εμένα, ώστε να ξέρω πού θα πρέπει να εξετάσω και από ποια σημεία θα πρέπει να πάρω δείγματα».

Η δρ Σταρκ κρατούσε σημειώσεις στη φόρμα, ενώ η Λινέα επαναλάμβανε όσα είχε αναφέρει νωρίτερα στην Τία και τον Τιμ. Πώς ο άγνωστος με την μπαλακλάβα την ξύπνησε και την απειλησε για να μη φωνάξει, πώς την έδεσε πισθάγκωνα με ένα νάλον σχοινί. Πώς προσπαθούσε να συγκεντρωθεί σε μια μπάλα χνουδι στο πάτωμα του υπνοδωματίου της, ενώ εκείνος τη βίαζε. Αφού ολοκλήρωσε την αφήγησή της, η δρ Σταρκ έκανε ορισμένες συμπληρωματικές ερωτήσεις.

«Η διείσδυση ήταν μονάχα κολπική, επομένως. Δεν υπήρξε διείσδυση στον πρωκτό ή στο στόμα;»

«Όχι».

«Υπήρξε επαφή του δράστη με τα νύχια σου;»

«Αν τον γρατζούνισα;»

«Ναι».

«Όχι».

«Λινέα, θα χρειαστεί να συλλέξω δείγματα από τον κόλπο σου, για την περίπτωση που ο δράστης άφησε το DNA του. Οπότε, θα πρέπει να σε ρωτήσω εάν τις προηγούμενες πέντε ημέρες είχες συναινετική σεξουαλική επαφή με κάποιον, ώστε, αν βρούμε το DNA του, να—»

«Όχι», τη διέκοψε η Λινέα.

Η δρ Σταρκ επέστρεψε στο γραφείο της και αφαίρεσε έναν πλαστικό δίσκο από ένα καρτσάκι, προτού τον τοποθετήσει δίπλα στο λευκό χαρτόκουτο. Η επίσημη ονομασία του ήταν Κιτ Συλλογής Αποδεικτικών Στοιχείων για Σεξουαλικές Επιθέσεις και είχε δημιουργηθεί με τη συνεργασία των Εθνικών Εγκληματολογικών Εργαστηρίων, του ΝΚΚ και της Nordkrim, η οποία ειδικευόταν στη λήψη δειγμάτων γενετικού υλικού και τη διαφύλαξη ευρημάτων. Στο κιτ περιλαμβάνονταν όλα όσα ήταν απαραίτητα προκειμένου να διασφαλιστούν ο εντοπισμός και η διατήρηση όλων των στοιχείων που είχε αφήσει πίσω του ο δράστης.

Η δρ Σταρκ άρχισε να αφαιρεί τα σύνεργα με προσοχή από το κιτ και να τα τοποθετεί στον πλαστικό δίσκο, στον οποίο βρίσκονταν ήδη ένα πιεσόμετρο και ένα τουρνικέ για τη λήψη αίματος.

«Θα σου ζητήσω να βγάλεις το μπουρνούζι σου, Λινέα, αν είσαι οκεί με αυτό».

Η κοπέλα κατένευσε αργά και σηκώθηκε από το ντιβάνι. «Πού να το αφήσω;» ρώτησε, κρατώντας το χνουδωτό μπουρνούζι στο δεξί της χέρι.

«Στον καλόγερο. Αυτά είναι τα εσώρουχα που φορούσες κατά τη διάρκεια του βιασμού;»

«Ήμουν γυμνή στο κρεβάτι όταν έγινε η επίθεση, ωστόσο τα φόρεσα αμέσως μετά».

Η δρ Σταρκ άφησε ένα λευκό εσώρουχο που περιλαμβάνονταν στο κιτ πάνω στο ντιβάνι. «Θα μπορούσες να μου δώσεις το εσώρουχό σου, σε παρακαλώ;»

Η Λινέα το έβγαλε και της το έδωσε. Η γιατρός το τοποθέτησε μέσα σε μια πλαστική σακούλα, την οποία σφράγισε και στη συνέχεια σημείωσε πάνω της το όνομα, τον αριθμό κοινωνικής ασφάλισης της κοπέλας και την ημερομηνία, προτού την αποθέσει στο κιτ.

«Τώρα, θα χρειαστεί να εξετάσω το σώμα σου για να εντοπίσω τυχόν τραύματα. Μπορώ να προχωρήσω;»

«Ναι».

Η δρ Σταρκ φωτογράφησε την αμυχή στο ζυγωματικό της κοπέλας και τους καρπούς της, καθώς και μια αμυδρή εκχύμωση σε μέγεθος παλάμης στη δεξιά της ωμοπλάτη. Έπειτα, πήρε με μπατονέτες δείγματα από τα χείλη της, τα οποία ο δράστης είχε κρατήσει κλειστά με το χέρι – έστω και αν, σύμφωνα με την κατάθεση της Λινέα, φορούσε γάντια.

«Μπορείς να γυρίσεις από την άλλη, σε παρακαλώ;»

Με τη βοήθεια μιας κολλητικής ταινίας, η δρ Σταρκ προσπάθησε να μαζέψει τις ίνες ή τις ηβικές τρίχες που

πιθανότατα είχε αφήσει ο δράστης στην πλάτη, τους γλουτούς και τους μηρούς της Λινέα. Η κοπέλα έπαιρνε κοφτές ανάσες κάθε φορά που η ταινία ξεκολλούσε από το δέρμα της, σαν παιδί που του αφαιρούν με δύναμη και ξαφνικά ένα χαντζαπλάστ.

«Θα μπορούσες να ξαπλώσεις στο ντιβάνι, Λινέα; Θα χρειαστεί να σου κάνω κολποσκόπηση και να πάρω δείγματα».

Η κοπέλα ακολούθησε τις οδηγίες της γιατρού αμίλητη. Παρόλο που οι μύες στα βλέφαρά της κατέβαλλαν κάθε δυνατή προσπάθεια για να τα κρατήσουν σφραγισμένα, τα δάκρυα κατόρθωσαν να γλιστρήσουν ανάμεσα στις πυκνές της βλεφαρίδες. Αφού ολοκληρώθηκε η κολπική εξέταση, η δρ Σταρκ ζήτησε άδεια από τη Λινέα για να της εξετάσει τον πρωκτό και το ορθό. Η κοπέλα δεν είχε αναφέρει βιασμό από τον πρωκτό, το πρωτόκολλο όμως υπογραμμίζει ότι συνίσταται η πλήρης γυναικολογική εξέταση, για την περίπτωση που το θύμα είτε δεν θυμάται καλά είτε, για δικούς του λόγους, αποκρύπτει το συγκεκριμένο κομμάτι της επίθεσης.

«Σε λίγο τελειώνουμε, Λινέα».

Ενώ η Λινέα ήταν ξαπλωμένη, η δρ Σταρκ πήρε αίμα από το δεξιό της χέρι.

«Θα χρειαστούμε και δείγμα ούρων».

Η δρ Σταρκ έδωσε στη Λινέα έναν ουροσυλλέκτη. Τα φρύδια της κοπέλας έσμιξαν. «Θα πρέπει να πάρω το χάπι που έχει μέσα;»

«Όχι, όχι, αυτό είναι απλώς φθοριούχο νάτριο. Εμποδίζει την ανάπτυξη μυκήτων στο δείγμα σου».

Μια νοσοκόμα έφερε ένα φορητό ψυγείο στο ιατρείο και

στη συνέχεια συνόδευσε τη Λινέα μέχρι την τουαλέτα, ενώ η γιατρός συμπλήρωνε τις επικέτες στα φιαλίδια με το αίμα, τα οποία στη συνέχεια τοποθέτησε στο φορητό ψυγείο. Αφού η Λινέα επέστρεψε, η δρ Σταρκ έβαλε τον ουροσυλλέκτη μαζί με τα άλλα δείγματα και σφράγισε το ψυγείο. Θα το παρέδιδε, μαζί με το κιτ, στην αστυνομία.

Η Λινέα έσφιξε το μπουρνούζι πάνω της. «Μπορώ να πάω σπίτι μου;»

«Βεβαίως, θα—»

Ένα διακριτικό χτύπημα στην πόρτα διέκοψε τη δρα Σταρκ. Ήταν η νοσοκόμα.

«Με συγχωρείτε», είπε. «Η επιθεωρήτρια Ριβέρα περιμένει στην αίθουσα αναμονής. Θα ήθελε να μιλήσει με την ασθενή, όταν τελειώσετε».

Η γυναίκα που περίμενε στην αίθουσα αναμονής δεν έμοιαζε με αστυνομικό. Αυτή ήταν η πρώτη σκέψη της Λινέα Μολίνς όταν την αντίκρισε για πρώτη φορά. Εβένινα, σπιλντά μαλλιά, πιασμένα σφιχτά κότσο, τραβούσαν το δέρμα ενός αυστηρού προσώπου με ασιατικά χαρακτηριστικά. Το καφέ δερμάτινο τζάκετ τσίτωνε πάνω στους φαρδιούς ώμους της, και το στενό μαύρο τζιν παντελόνι χωνόταν στα δερμάτινα άρβυλα με τη μεταλλική μύτη. Κι όμως, της συστήθηκε ως επιθεωρήτρια Άριελ Ριβέρα, του Τμήματος Εγκλημάτων, και διέθετε μια χειραψία τόσο σφιχτή, που θα έκανε Γερμανό επιχειρηματία να κοκκινίσει από ντροπή.

«Σκέφτηκα να γνωριστούμε πριν έρθεις στο τμήμα για

να καταθέσεις και επίσημα», είτε η Ριβέρα. «Η αστυφύλακας Βίταλα σε ενημέρωσε;»

Η Λινέα κατένευσε.

«Έχεις φάει τίποτα;»

Ένα αργό κούνημα του κεφαλιού, συνοδεία ενός άφογα συντονισμένου γουργουρητού από το στομάχι της νεαρής κοπέλας, είτε στην επιθεωρήτρια όσα ήθελε να μάθει.

«Τι λες να περπατήσουμε μέχρι την πιτσαρία, εδώ πιο κάτω;»

Η Λινέα δίστασε. «Δεν... δεν έχω ρούχα, έφυγα από το σπίτι με το μπουρ—»

Η Ριβέρα της έδειξε μια φουσκωμένη πλαστική σακούλα του σουπερ μάρκετ πάνω σε μια πλαστική καρέκλα. «Πέρασα από το σπίτι σου και πήρα μια αλλαξιά άνετα ρούχα», της είπε και χαμογέλασε για πρώτη φορά.

Πώς; Αφού δεν είχα αφήσει κλειδιά στους αστυνομικούς, σκέφτηκε η Λινέα, αλλά τελικά αποφάσισε πως η πείνα της και η επιθυμία της να φύγει από το Κέντρο Υγείας ήταν πιο ισχυρές από την περιέργειά της.

«Δώσε μου πέντε λεπτά να ντυθώ τότε και πάμε».

4

Τρίτη, 27 Μαρτίου
Αστυνομία του Έρεμπρο, Γερνβεγκογκάταν

«ΣΚΑΤΑ».

Ο Άντερς έχυσε τον αχνιστό καφέ στον ανοξείδωτο νεροχύτη και ξέπλυνε την πορσελάνινη κούπα. Παρά τις κιτρινωπές στρώσεις καφεΐνης στο κάποτε λευκό εσωτερικό της, μπορούσε να διακρίνει καθαρά τη βαθιά ρωγμή στην επιφάνειά της, η οποία εκτεινόταν διακλαδιζόμενη σαν αστραπή από τον πάτο μέχρι το χείλος. Ο ήχος της πορσελάνης που ράγιζε, καθώς η ψυχρή επιφάνεια ερχόταν σε επαφή με το καυτό ρόφημα, έστειλε κύματα ρίγους στη σπονδυλική του στήλη. Μικρές, αόρατες αράχνες που σκαρφάλωναν στην πλάτη του.

Πέταξε την άχρηστη κούπα στα σκουπίδια, πήρε μια νέα και τη γέμισε με τον ελάχιστο καφέ που είχε απομείνει στην κανάτα. Έπειτα, γέμισε την καφετιέρα με νερό, έριξε δέκα κουταλιές φτηνό, άνοστο καφέ σούπερ μάρκετ στο φίλτρο και πάτησε το κουμπί της εκχύλισης. Η μηχανή άρχισε να γουργουρίζει χαρούμενα, καθώς ο αρχιεπιθεωρητής γύρισε την πλάτη στον πάγκο, μάζεψε το ντοσιέ που είχε αφήσει στο τραπεζάκι της κουζίνας και βγήκε στον διάδρομο.

Περπατούσε αργά, με το κεφάλι ελαφρώς σκυφτό – με τον τρόπο που οι ψηλοί άνθρωποι είναι συνηθισμένοι να καμπουριάζουν όταν βρίσκονται ανάμεσα σε άλλους, κοντύτερους. Το ρολόι του τον ειδοποιούσε πως έμεναν επτά λεπτά μέχρι την προγραμματισμένη συνάντηση με την αρχηγό της αστυνομίας του Μπερσλάγκεν, Σέλμα Μοντίν. Οι ταραχώδεις σχέσεις του Άντερς με την προϊσταμένη του είχαν ομαλοποιηθεί από τότε που εκείνος είχε προαχθεί στον βαθμό του αρχιεπιθεωρητή και είχε αναλάβει το πόστο του επικεφαλής του Τμήματος Εγκλημάτων, το οποίο λίγο αργότερα τέθηκε υπό την ομπρέλα του Τομέα Ερευνών, στο πλαίσιο της πολλοστής ανασυγκρότησης της αστυνομίας, εθιμοτυπικά μεταφραζόμενης σε περικοπές πόρων, ανθρώπινου δυναμικού, εκπτώσεις στην ποιότητα και την αποτελεσματικότητα της αστυνόμευσης, αλλά και σε μετονομασίες τμημάτων και υπηρεσιών, ώστε να δοθεί μια πιο χειροπιαστή ψευδαίσθηση αλλαγής.

Παρ' όλα αυτά, υποπτευόταν πως αυτό που σκόπευε να της ζητήσει θα δημιουργούσε τριγμούς ανάμεσά τους. Ίσως το ράγισμα στην πορσελάνινη κούπα να ήταν προφητικό· κάπως έτσι θα μπορούσε κάλλιστα να ραγίσει και η λεπτή επιφάνεια πάγου πάνω στην οποία περπατούσε. Το *κρακ* που θα ακουγόταν θα λειτουργούσε ταυτόχρονα ως προειδοποίηση του κινδύνου και ως συνειδητοποίηση του γεγονότος ότι ήταν πια πολύ αργά. Η ζημιά θα είχε γίνει και, πριν από το επόμενο βλεφάρισμά του, η βαρύτητα θα τον παρέσερνε στα σκοτεινά νερά της λίμνης.

Η Αίθουσα Συσκέψεων 2 βρισκόταν στο τέλος του διαδρόμου. Προτού ανοίξει την πόρτα, η οσμή του άφτερ σείβ

τον σταμάτησε. Το χέρι του έμεινε στον αέρα, μερικά εκατοστά από το πόμολο. Στο ενενήντα πέντε τοις εκατό των υποθέσεων που αναλάμβαναν, η ενημέρωση της εισαγγελίας γινόταν κατ' αρχάς τηλεφωνικά και έπειτα μέσω μέλ, τα οποία ανταλλάσσονταν σε διάφορα στάδια της έρευνας. Ωστόσο, το μάτι που είχε βρεθεί στην όχθη του Σβαρτόν και οι υποψίες πως αυτό πιθανότατα αποτελούσε συνέπεια του ψυχρού πολέμου ανάμεσα στις συμμορίες της περιοχής αρκούσαν ώστε να αναγκαστεί ο εισαγγελέας Καρλ Όλσον να αποχωριστεί για μερικές ώρες το γραφείο του και να κατηγορήσει στα κεντρικά της αστυνομίας, στη Γερνβεγκσγκάταν.

Έπειτα από μερικές στιγμές δισταγμού, τα δάχτυλα του Άντερς προσγειώθηκαν στο πόμολο της πόρτας και ο αρχιεπιθεωρητής πέρασε στην αίθουσα. Ο χώρος ήταν λιτά διακοσμημένος· ένα τραπέζι στη μέση κάλυπτε το μεγαλύτερο μέρος του. Τα υφασμάτινα στόρια στο παράθυρο μισόκρυβαν τη θέα στον σιδηροδρομικό σταθμό, και δίπλα στην πόρτα ένα τραπεζάκι φιλοξενούσε ένα μεταλλικό θερμός με καφέ, πλαστικά κυπελλάκια και ένα καλάθι με κουλούρια που έμοιαζαν υπόπτως φρέσκα. Σε μια από τις καρέκλες, στην κορυφή του οβάλ τραπεζιού, ένας ξανθομάλλης με μαύρισμα που θύμιζε αυγουσιάτικες διακοπές στη Ρόδο και κομψό κοστούμι, πιθανότατα ίσης αξίας με ολόκληρη την γκαρνταρόμπα του Άντερς, περίμενε υπομονετικά την έναρξη της συνάντησης, διαβάζοντας ένα άρθρο της *Dagens Industri* στο ασημί iPhone του.

Η είσοδος του αρχιεπιθεωρητή τον ανάγκασε να σηκώσει στιγμιαία το βλέμμα προς την πόρτα, προτού στρέψει

ξανά την προσοχή του στην οθόνη του κινητού. Ο Άντερς χαϊρέτησε τον Καρλ Όλσον με ένα διακριτικό κούνημα του κεφαλιού και έκανε τον γύρο του τραπεζιού, παίρνοντας θέση απέναντι από την πόρτα. Ο Όλσον άφησε το iPhone στο τραπέζι και τεντώθηκε. Η μυρωδιά του σανταλόξυλου απλώθηκε με ανανεωμένη ένταση στο δωμάτιο.

Η πόρτα άνοιξε, διακόπτοντας την αμήχανη σιωπή των δύο αντρών, και η αρχηγός της αστυνομίας του Μπερσλάγκεν, Σέλμα Μοντίν, πέρασε στην αίθουσα, συνοδεία του Πόντους Νίλσον, του επικεφαλής της Δίωξης Ναρκωτικών. Παρόλο που, τεχνικά μιλώντας, υπαγόταν στο Τμήμα Εγκλημάτων, ο Νίλσον ανέφερε απευθείας στη Μοντίν. Ο Άντερς αντάλλαξε χειραψία με τον νεαρό επικεφαλής της Δίωξης· η παλάμη του είχε το μέγεθος χούφτας φτυαριού και την υφή ξελεπιασμένου ψαριού. Ο Όλσον, όταν ήρθε η σειρά του, δεν έκανε τον κόπο να κρύψει τη δυσαρέσκεία του έπειτα από τη χειραψία, σκουπίζοντας την παλάμη του σε ένα μαντίλι.

Τα επόμενα δέκα λεπτά, η Μοντίν, ο Όλσον και ο Νίλσον άκουσαν με προσοχή τον Άντερς, καθώς τους ενημέρωνε για το εύρημα στην Καναλβέγκεν, τα μηδενικά αποτελέσματα της έρευνας στην ευρύτερη περιοχή του Σταντοσπάρκεν και τις υποψίες του σχετικά με την πιθανή εμπλοκή των Ρώσων στην υπόθεση. Η παρουσία του Νίλσον στην ενημέρωση ήταν θετικό στοιχείο· η Μοντίν πιθανότατα συμεριζόταν τις υποψίες του αρχιεπιθεωρητή και γι' αυτό είχε καλέσει τον επικεφαλής της Δίωξης.

«Όπως καταλαβαίνετε», είπε ο Άντερς ολοκληρώνοντας, «το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η απουσία του

πτώματος. Ξέρουμε πως υπάρχει, δεν γνωρίζουμε πού θα μπορούσε να βρίσκεται».

Ένα σφίξιμο στο στήθος τού έκοψε προς στιγμήν την ανάσα, δίχως όμως να του διακόψει τον ειρμό.

«Προτείνω να γίνει έρευνα από αέρος με ελικόπτερο», κατέληξε ο αρχιεπιθεωρητής. «Θα καλύψουμε ορισμένες περιοχές, κυρίως κατά μήκος του Σβαρτόν και περιμετρικά της λίμνης Γελμάρεν για αρχή».

Η Μοντίν ζύγισε την πένα καλλιγραφίας στα δάχτυλά της, καθώς σκεφτόταν. Ένωσε το μελάνι να κινείται μέσα στον ξύλινο σκελετό. Ο Άντερς έφερε ασυναίσθητα το δεξί χέρι πάνω στην καρδιά του και έτριψε τον θωρακικό μυ, ο οποίος τον τραβούσε.

«Δεν βλέπω άλλη επιλογή», είπε τελικά η Μοντίν και έσπρωξε τα γυαλιά στη ράχη της μύτης της. «Πόντους;»

«Τις τελευταίες εβδομάδες έχουν εξαφανιστεί δύο άτομα που σχετίζονται με τη διακίνηση ναρκωτικών στην περιοχή», είπε ο Νίλσον και στράφηκε στον Άντερς. «Θα φροντίσω να έχεις ό,τι γνωρίζουμε για αυτούς στο γραφείο σου αμέσως».

«Αν θα μπορούσα να προσθέσω κάτι...» είπε ο Όλσον και καθάρισε τον λαιμό του. Περίμενε μέχρι να επικρατήσει απόλυτη ησυχία στον χώρο και η προσοχή όλων να στραφεί επάνω του, σαν βαρύτενος που ετοιμάζεται να τραγουδήσει τις πρώτες νότες του «Der Leiermann». «Αυτή τη στιγμή τρέχουν δύο υποθέσεις ιδιαίτερης βαρύτητας, οι οποίες παραμένουν ανεξιχνίαστες, εδώ και ένα εξάμηνο η μια, τρεις μήνες η άλλη. Φαντάζομαι διαβάσατε πρωινές εφημερίδες».

Το σφίξιμο στο στήθος του Άντερς έγινε αισθητά πιο

έντονο. Στις 24 Δεκεμβρίου της περασμένης χρονιάς το πτώμα ενός βρέφους εγκαταλείφθηκε πάνω στην Αγία Τράπεζα της εκκλησίας του Αγίου Νικολάου, στην καρδιά της πόλης. Ο ομφάλιος λώρος ήταν τυλιγμένος στον λαιμό του μικρού αγοριού. Μέχρι σήμερα, η αστυνομία είχε αποτύχει στις προσπάθειές της να βρει τους γονείς του βρέφους και να ανακαλύψει τον λόγο για τον οποίο ένα ανθρώπινο πλάσμα δολοφονήθηκε σχεδόν αμέσως μετά τη γέννησή του – και το κεντρικό άρθρο στην έντυπη, αλλά και στην ηλεκτρονική, έκδοση της *Nerikes Allehand* υπογράμμιζε την αποτυχία αυτή.

«Φυσικά και δεν ζητάω να εγκαταλείψετε την προσπάθεια να εξακριβώσετε αν πρόκειται για εγκληματική ενέργεια», συνέχισε ο εισαγγελέας, «αλλά τι γίνεται εάν το πτώμα δεν βρεθεί αύριο;».

Κάθε ζωή έχει την τιμή της. Όσο πιο λίγος ο χρόνος της πάνω στον πλανήτη, τόσο μεγαλύτερη η αξία της. Ελάχιστα πράγματα έχουν μεγαλύτερη αξία από τη ζωή ενός βρέφους.

Αφού η συνάντηση ολοκληρώθηκε, ο Άντερς επέστρεψε στο γραφείο του. Η οσμή από το άφτερ σείβ του Όλσον είχε παγιδευτεί στα τριχίδια της μύτης του, και ένιωσε την ανάγκη να την ξορκίσει κάνοντας τσιγάρο. Όταν η Λίσιμπεθ, η σύζυγός του, ξεκίνησε χημειοθεραπεία, περίπου δύο χρόνια νωρίτερα, το σχεδόν διετές διάλειμά του από την έξη του καπνίσματος έλαβε τέλος. Κάπνιζε ενοχικά και κρυφά, σαν έφηβος που αυνανίζεται πριν από την κυριακάτικη Θεία Λειτουργία, προσπαθώντας να εξαφανίσει τα ίχνη της παρνομίας από τα ρούχα, τα μαλλιά και την αναπνοή του, με τακτικό αερισμό, ψεκασμό με ξηρό σαμπουάν και διαρκές

μάσημα τσίγλας. Οι καθόλου ύποπτες νέες συνήθειες ενός πρώην καπνιστή.

Καθώς περιεργαζόταν το κεχριμπαρένιο κομπολόι του, τα λόγια του Όλσον περιφέρονταν στο μυαλό του Άντερς. *Τι γίνεται εάν το πτώμα δεν βρεθεί αύριο;*